

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **K. L., a.s.** B., IČO : X., proti žalovanej **Slovenskej republike – Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Bratislava, Pribinova 2, o **320 000,-- Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 10 C 11/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. februára 2007, sp.zn. 4 Co 501/2005, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 14. februára 2007, sp.zn. 4 Co 501/2005 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 18. mája 2005, č.k. 10 C 11/2004-54 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 320 000,-- Sk s 12 % úrokom z omeškania od 7.10.2003 do zaplatenia. Účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobca dňa 6.6.2003 od spoločnosti A. spol. s r.o. kúpil ojazdené motorové vozidlo, značky V. T. výrobné číslo karosérie X., číslo motora A. X., číslo T. S. X. v zmysle neformálnej zmluvy uzavretej v zmysle § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka za kúpnu cenu v sume 320 000,-- Sk. Spoločnosť A. spol. s r.o. motorové vozidlo zakúpila od K. C. v zmysle písomnej zmluvy zo dňa 6.6.2003. Žalobca motorové vozidlo zakúpil za účelom jeho finančného prenájmu tretej osobe. Na základe tejto skutočnosti dňa 6.6.2003 uzavrel leasingovú zmluvu číslo L., v ktorej predmetom prenájmu bolo vyššie špecifikované motorové vozidlo, ktoré si prevzal leasingový nájomca S. C.. Žalobca nemal pochybnosť o právnych vadách vozidla, nakoľko spoločnosťou C. D. spol. s r.o. P. bolo vydané osvedčenie, v zmysle ktorého neboli zistené skutočnosti na vozidle, ktoré by boli v rozpore so základnými údajmi danými výrobcom vozidla. Motorové vozidlo bolo dňa 15.7.2003 zaistené v zmysle

potvrdenia o predbežnom zaistení veci, vydaným Krajským riaditeľstvom policajného zboru v B., odborom Kriminálnej polície, č.k. KRP 279/2003 zo dňa 15.7.2003. Žalobca sa o uvedenej okolnosti dozvedel dňa 22.7.2003. Listom zo dňa 30.7.2003 požiadal Krajské riaditeľstvo PZ SR o informácie týkajúce sa dôvodov predbežného zaistenia motorového vozidla. Následne listom zo dňa 31.7.2003 adresovaným Krajskému riaditeľstvu PZ SR bolo oznámené, že žalobca je vlastníkom motorového vozidla, o čom doložil písomné listinné doklady. Pred ukončením konania o zadržaní motorového vozidla bolo Krajským riaditeľstvom policajného zboru v B. žalobcovi oznámené, že motorové vozidlo bolo vydané pôvodnému majiteľovi. O tejto okolnosti žalobca nebol písomne upovedomený, nebolo vydané rozhodnutie o vydaní vozidla a taktiež žalobcovi nebolo doručené ani potvrdenie o vydaní vozidla. Protokol o vrátení motorového vozidla bol žalobcovi na základe opakovanej žiadosti zaslaný faxom 7.10.2003. Na základe uvedeného dospel súd prvého stupňa k záveru, že žalovaná zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi nesprávnym úradným postupom podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb. tým, že nepostupovala dôsledne podľa § 21 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore. Napriek tomu, že k predmetnému vozidlu si uplatnili vlastnícke právo dve osoby, predmetné motorové vozidlo vydala len jednej z nich, a druhú osobu (žalobcu) o tejto skutočnosti neinformovala. Vozidlo malo byť uložené do úschovy a orgány činné v trestnom konaní mali vyčkať na ukončenie civilného sporu, ktorý by bol medzi vlastníkmi motorového vozidla vyvolaný. Takýmto nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní vznikla žalobcovi škoda v sume 320 000,-- Sk, keď mal prvostupňový súd preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom uvedených správnych orgánov a vznikom škody. Žalobcovi priznal i nárok na úroky z omeškania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 14. februára 2007 sp. zn. 4 Co 501/2005 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Nepovažoval za správny záver prvostupňového súdu v tom, že sa žalobca stal vlastníkom predmetného vozidla na základe ustanovenia § 446 Obchodného zákonníka prevzatím vozidla a zaplatením kúpnej ceny. Žalobca v celom konaní nepreukázal, že by spoločnosti A., s.r.o. zaplatil dohodnutú kúpnu cenu, keď vo faktúre č. X., vystavenej touto spoločnosťou, bola výhrada o tom, že tovar je majetkom dodávateľa až do zaplatenia celej fakturovanej ceny. Žalobca totiž v návrhu na začatie konania zo dňa 10.3.2004 tvrdil, že spoločnosť A. pri predaji vozidla iba zastupovala jeho majiteľku – K. C., ktorá bola jeho druhou majiteľkou. Tvrdil, že bol presvedčený o tom, že dňa 6.6.2003 vozidlo

kupuje od skutočného vlastníka na základe osvedčenia vydaného spoločnosťou C. D., spol. s r.o., P. až dňa 9.6.2003. V takomto prípade by však spoločnosť A., spol. s r.o. bola už tretím majiteľom predmetného vozidla, nakoľko jeho pôvodnou vlastníčkou bola Z. B., ktorá ho previedla na K. C. a na základe zmluvy zo dňa 6.6.2003 č. X. sa mal stať jej vlastníkom A., spol. s r.o. s tým, že vyúčtovanie vozidla malo byť vykonané do troch dní po jeho prepise na Dopravnom inšpektoráte Zápis do evidencie tohto vozidla z K. C. na A. s.r.o. a následne z neho na žalobcu na dopravnom inšpektoráte nebol nikdy vykonaný a toto na základe žiadosti o prihlásenie motorového vozidla ŠPZ B., ako aj v karte motorového vozidla, bolo stále vedené na K. C. Je nesporné, že toto vozidlo bolo zavedené do pátracej evidencie odcudzených vozidiel I. dňa 29.8.2001 vo F. a posledná vlastníčka pred jeho odcudzením C. D. R., bytom D., H., poverila firmu L. so sídlom v B., prostredníctvom fy R. O. – A. V. so sídlom v B. na zastupovanie, prevzatie a prevoz vozidla na územie H. Po zisťovaní majiteľa, po jeho dovezení na Slovensko, bolo vozidlo predbežne zaistené podľa § 21 ods. 1 zák.č. 171/1993 Z.z. a na základe protokolu zo dňa 7.10.2003, bolo vrátené pôvodnej majiteľke. Žalobca síce listom zo dňa 30.7.2003 adresovaným Krajskému riaditeľstvu PZ SR B. požiadal o informáciu týkajúcu sa zadržaného vozidla s tým, že je jeho vlastníkom a listom zo dňa 31.7.2003 poukázal na dokumenty osvedčujúce odkúpenie vozidla a jeho ďalší prenájom leasingovému nájomcovi L. C. (leasingová zmluva, dohoda o všeobecných podmienkach leasingu, protokol o prevzatí predmetu finančného leasingu, daňový doklad na úhradu kúpnej ceny vozidla), avšak o tom, či skutočne tieto listy s prílohami boli doručené príslušnému policajnému orgánu, nie je v spise, ani v spise KR PZ žiadny doklad (doručenka, podacia pečiatka alebo podací lístok). Rovnako sa tu nenachádza ani príjmový pokladničný doklad preukazujúci zaplatenie kúpnej ceny predávajúcemu, takže nebolo možné ustáliť, že kúpna zmluva uzavretá medzi A., spol. s r.o. a žalobcom sa riadila ustanoveniami Obchodného zákonníka a, že sa žalobca stal vlastníkom predmetného vozidla, o ktorej skutočnosti mohla mať žalovaná vedomosť a z toho mala vyvodiť pochybnosť podľa § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z.z. Z uvedených skutočností potom nevyplývalo, že si žalobca u žalovanej uplatnil vlastnícke právo k tomuto vozidlu z toho titulu, že ho nadobudol ako podnikateľ, takže by mohli vzniknúť pochybnosti o práve k vozidlu ako zaistenej veci podľa § 21 ods. 3 zák.č. 171/1993 Z.z. Žalovanej preto nevznikla povinnosť vec uložiť do úschovy a žalobcu upozorniť ako osobu, ktorá si na vec robí právo, aby si svoj nárok uplatnila v občianskom súdnom konaní, nakoľko lustráciou v centrálnej evidencii motorových vozidiel bola jednoznačne ako jeho držiteľka uvedená a zapísaná K. C. (ktorá o zaistení vozidla bola informovaná a pri jeho vydaní spolupracovala), takže pokiaľ by si bol žalobca alebo jeho

predchodca splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z § 90 ods. 1 zák.č. 315/1996 Z.z. v znení neskorších predpisov a oznámil na príslušnom Dopravnom inšpektoráte prevod vozidla na inú osobu, nebolo by došlo k tvrdenej škode na jeho majetku z hľadiska použitia § 18 ods. 1 zák.č. 58/1969 Zb. Postup policajných orgánov pri vydávaní vozidla pôvodnému majiteľovi bol preto v súlade s § 21 ods. 3, 4 zák.č. 171/1993 Z.z. Nebolo preto preukázané, že žalobcom uplatňovaná náhrada škody je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom žalovanej, takže zodpovednosť štátu podľa § 18 zák.č. 58/69 Zb. nebola daná tak, ako sa nesprávne domnieval súd prvého stupňa. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý ho s poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že odvolací súd pri svojom rozhodnutí vychádzal z predpokladu, že žalobca si u žalovanej neuplatnil vlastnícke právo k vozidlu z titulu, že ho nadobudol ako podnikateľ, a preto usúdil, že u žalovanej nemohli vzniknúť pochybnosti o práve k vozidlu ako zaistenej veci podľa § 21 ods. 3 zákona 171/1993 Z.z. Nesprávne následne na rozdiel od súdu prvého stupňa prišiel k záveru s poukazom na uvedené, že žalovanej nevznikla povinnosť vec uložiť do úschovy súdu a upozorniť žalobcu ako osobu, ktorá si na vec robí právo, aby si svoj nárok uplatnila v občianskom súdnom konaní. Odvolací súd si nesprávne osvojil dôvody žalovanej uvedené v odvolaní, keď poukázal na skutočnosť, že žalobca ako aj jeho právny predchodca spoločnosť A. s.r.o. pri predaji motorového vozidla nepostupovali v súlade s § 90 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách a nevykonali zápis zmeny vlastníka do evidencie motorových vozidiel na príslušnom dopravnom inšpektoráte. Žalobca mal za to, že zápis vlastníka motorového vozidla do evidencie motorových vozidiel je iba evidenčným právnym úkonom, ktorým sa nenadobúda vlastnícke právo. Podľa jeho názoru preto argumentácia žalovanej, ktorú si osvojil aj odvolací súd, spočívajúcu v tom, že keby žalobca splnil svoju povinnosť a zaevidoval nadobudnutie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu do evidencie motorových vozidiel, žalovaná by nebola vydala predmetné vozidlo domnelému pôvodnému vlastníkovi neobstojí. Poukázal v tomto smere aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4 Cdo 60/2003, v ktorom súd vyslovil názor, že pochybnosti o práve k predbežne zaistenej veci zmysle § 21 zákona č. 171/1993 Z.z. policajný orgán neodstraňuje samostatným dokazovaním, takáto právomoc mu nepatrí. Žalovaná pri vydaní predbežne zaisteného motorového vozidla dňa 07.10.2003 mimo rámec svojej kompetencie

danej jej zákonom rozhodla o tom, že vozidlo je vlastníctvom údajného domnelého vlastníka. Odvolací súd sa podľa dovolateľa pri svojom rozhodovaní nedostatočne zaoberal povinnosťou žalovanej dodržiavať postup stanovený zákonom č. 171/1993 Z.z. Mal za to, že § 21 ods. 10 tohto predpisu upravuje postup pri vzniku dvoch alternatívnych právnych skutočností a síce skutočnosti, že : „vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zistená“ alebo alternatívne : „na zaistenú vec si uplatní právo iná osoba“. V tomto prípade žalovaná nevydala predmetné vozidlo osobe, od ktorej bolo zaistené, t.j. K. C., ale vydala vozidlo domnelému vlastníkovi do H.. Žalovaná rovnako ignorovala skutočnosť, že k predmetnému vozidlu si uplatnil vlastnícke právo žalobca, napriek tomu, že ustanovenie § 21 ods. 10 citovaného zákona spája takúto skutočnosť s povinnosťou žalovanej uložiť vec, v tomto prípade motorové vozidlo, do úschovy súdu a vyzvať osoby, ktoré si nárokuje právo na vydanie veci, aby si toto právo uplatnili v občianskoprávnom konaní.

Žalovaná považovala napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu za správne a preto navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť. V celom rozsahu súhlasila s odôvodnením rozhodnutia súdu druhého stupňa, ktorý vec správne právne posúdil. Mala za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepredložil súdu relevantný dôkaz, ktorý by preukázal jeho vlastníctvo k predmetnému vozidlu a nesprávny úradný postup príslušného útvaru Policajného zboru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou,

ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Žiadna z týchto väd nebola v dovolaní namietaná a ani nevyšla najavo v dovolacom konaní.

Podľa názoru žalobcu rozsudok odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a návrh zamietol, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, čo je dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Z ustanovenia § 27 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z. z 28. októbra 2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2004, a ktorým bol zrušený zák.č. 58/1969 Zb. vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím

účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Doterajšími predpismi je predovšetkým zák.č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedal za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní, v správnom konaní, v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán.

Podľa § 18 ods. 1 zák.č. 58/1969 Zb. štát zodpovedal za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Ide teda o objektívnu zodpovednosť, ktorá predpokladá súčasne splnenie troch podmienok : 1/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Zákon č. 58/1969 Zb. bližšiu definíciu pojmu nesprávneho úradného postupu neobsahuje. Podľa obsahu tohto pojmu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.

Podľa § 21 ods. 2 zák.č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore v znení účinnom v čase vydania zaistej veci, ak sa vykonanými úkonmi potvrdilo, že zaistená vec súvisela s trestným činom alebo priestupkom, policajt bol povinný zaistenú vec neodkladne odovzdať orgánom činným v trestnom konaní alebo orgánu príslušnému na prejednanie priestupku. Ak policajt nepostupoval podľa odseku 2, bol povinný po vykonaní úkonov zaistenú vec vydať osobe, ktorej bola zaistená. Ak vznikli pochybnosti, uložil vec do úschovy na príslušnom

orgáne a osobu, ktorá si na vec robila nárok, odkázal, aby si nárok uplatnila v občianskoprávnom konaní (§ 21 ods. 10 zák.č. 171/1993 Z.z. v znení účinnom v čase vydania zaistenej veci). Pochybnosti o práve k veci v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia nastávajú spravidla vtedy, keď právo k zaistenej veci uplatňuje ďalšia osoba, prípadne viac osôb. Ak je tomu tak, je treba vec uložiť do úschovy a tým zabrániť, aby sa s vecou až do objasnenia práva k nej disponovalo. Policajný orgán pochybnosti o práve neodstraňuje samostatným dokazovaním zameraným len na túto otázku : takáto právomoc mu nepatrí. V tomto smere nie je dôvod odchyliť sa od právneho záveru, vysloveného už Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 26. novembra 2003, sp.zn. 4 Cdo 60/03.

Dovolací súd sa nestotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že v posudzovanom prípade bol postup policajného orgánu po zaistení predmetného motorového vozidla, pri jeho vydaní pôvodnému majiteľovi správny, v súlade s § 21 zák.č. 171/1993 Z.z. v znení účinnom v čase vydania zaisteného vozidla (ďalej len „zákon“).

Policajné orgány nepochybne vlastníckeho práva C. D. R., vyvodili zo skutočnosti, že táto bola vedená ako posledná vlastníčka pred zavedením vozidla do evidencie odcudzených vozidiel I. dňa 29.8.2001 vo F., nechali však bez povšimnutia list žalobcu z 30.7.2003 a z 31.7.2003, ktorým si uplatnil právo k predmetnému motorovému vozidlu. Vzhľadom na tento list, z obsahu ktorého nepochybne vyplýva, že žalobca vlastnícke právo k tomuto vozidlu uplatňuje z titulu toho, že ho nadobudol ako podnikateľ, pochybnosti o práve k vozidlu existovali.

V tomto smere záver odvolacieho súdu, že žalobca nepreukázal v konaní, že tieto listy boli Krajskému riaditeľstvu PZ SR i doručené, nie je v súlade s dokazovaním vykonaným prvostupňovým súdom, kde zástupca žalovanej túto skutočnosť nepochybnil. Z vyjadrenia žalobcu, pred súdom prvého stupňa, ktorý uviedol i meno príslušníka polície, s ktorým bol v telefonickom kontakte, ako aj z listov zaslaných žalobcom, kde je uvádzané č.j. KRP – 279/2003 ako značka spisu policajného orgánu, sa javia tieto skutočnosti preukázané. Ak chcel dospieť odvolací súd k záveru odlišnému, aký vyplynul z dokazovania pred súdom prvého stupňa, mal v tomto smere vykonať dokazovanie sám, napr. výsluchom už uvedeného príslušníka Policajného zboru, s ktorým mal žalobca telefonovať.

Ako už bolo uvedené vyššie, pochybnosti o práve k zaistenej veci podľa ustanovenia § 21 zákona nastávajú spravidla vtedy, keď právo k takejto veci uplatňuje ďalšia osoba, resp. viac osôb. Tieto pochybnosti o práve k veci nebol však oprávnený riešiť policajný orgán. Naopak, tento bol pri pochybnostiach o práve k veci povinný zaistenú vec uložiť do úschovy a odkázať osoby, ktoré si na vec robili právo, aby si svoj nárok uplatnili v občianskoprávnom konaní. Keďže policajné orgány v danom prípade, napriek pochybnostiam o práve k zaistenému predmetnému motorovému vozidlu, vozidlo vydali do H., postupovali v rozpore s ustanovením § 21 zákona č. 171/1993 Z.z. a ich konanie vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

V tomto smere je i neodôvodnený záver odvolacieho súdu, že nebolo možné ustáliť, že kúpna zmluva uzavretá medzi A. spol. s r.o. a žalobcom sa riadila ustanoveniami Obchodného zákonníka a preto nemohol policajný orgán mať vedomosť o tejto skutočnosti a z toho vyvodiť pochybnosti podľa § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z.z. K listu, zaslanému dňa 31.7.2003 žalobcom Krajskému riaditeľstvu PZ SR bola v prílohe zaslaná dokumentácia, osvedčujúca skutočnosti o podnikateľskej činnosti žalobcu vo vzťahu k predmetnému vozidlu. Závery odvolacieho súdu, vychádzajúce z iného právneho záveru v otázke nesprávnosti úradného postupu v súvislosti s vydaním zaisteného motorového vozidla, sú v rozpore s vykonaným dokazovaním súdom prvého stupňa a nemajú oporu ani v dokazovaní odvolacieho súdu, ktoré vykonal na odvolacom pojednávaní, kde sa zaoberal len skutočnosťami evidenčných záznamov motorového vozidla. Z nich vyvodil i v danej veci nie relevantný záver v tom smere, že pokiaľ by si žalobca alebo jeho predchodca splnil povinnosť vyplývajúcu z § 90 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. a oznámil na Dopravnom inšpektoráte prevod vozidla na inú osobu, nebolo by došlo k tvrdenej škode na jeho majetku z hľadiska použitia § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Tieto skutočnosti z pohľadu oznámenia žalobcu, že je vlastníkom zadržaného vozidla vo vzťahu k zákonom stanovenému postupu a povinnostiam policajného orgánu podľa § 21 ods. 3 zák.č. 171/1993 Z.z., vzhľadom na vyššie uvedené, neboli právne relevantné, z hľadiska objektívnej zodpovednosti žalovanej, vyjadrenej v zákone č. 58/1969 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto tento rozsudok zrušil podľa ustanovenia § 243b ods. 2 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z., a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Právny názor vyslovený v tomto rozsudku je záväzný (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. apríla 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková